

USNESENÍ PŘEDSEDY TRIBUNÁLU

13. dubna 2011 *

Ve věci T-393/10R,

Westfälische Drahtindustrie GmbH se sídlem v Hamm (Německo),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG se sídlem v Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG se sídlem v Iserlohn (Německo),

zastoupené C. Stadlerem a N. Tkatchenkem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené V. Bottkou, R. Sauerem a C. Hödlmayrem jako zmocněnci ve spolupráci s advokátem R. Van der Houtem,

žalované,

* Jednací jazyk: němčina.

jejímž předmětem je odklad vykonatelnosti rozhodnutí Komise K(2010) 4387 v konečném znění ze dne 30. června 2010 týkajícího se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 dohody o EHP (věc COMP/38.344 — Předpínací ocel) ve znění pozměňovacího rozhodnutí K (2010) 6676 v konečném znění ze dne 30. září 2010 v rozsahu, v němž ukládá žalobkyním pokutu, vydává

PŘEDSEDA TRIBUNÁLU

toto

Usnesení

Skutkový stav a řízení

- ¹ Žalobkyně náleží k tzv. „skupině Pampus“ (PIB+-Gruppe), která je činná zejména v průmyslovém odvětví ocele a ocelových drátů a zahrnuje čtyři holdingové společnosti: Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH, Pampus Umformtechnik GmbH, Pampus Logistikbeteiligungsgesellschaft mbH, jakož i Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (dále jen „PIB“). Veškeré podíly v těchto holdingových

společnostech, které nejsou zastřešeny společným holdingem, drží tři členové rodiny Pampus.

- 2 Předmětem podnikání první žalobkyně, společnosti Westfälische Drahtindustrie GmbH (dále jen „WDI“), je výroba a obchod s ocelovými výrobky, dále nákup a správa podílů v podnicích, převážně v oblasti výroby a zpracování ocelových drátů. Společnost WDI je z 98 % ve vlastnictví druhé žalobkyně, společnosti Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (dále jen „WDV“). Společnost PIB vlastní dvě třetiny kapitálu společnosti WDV a společnost ArcelorMittal Hamburg GmbH (dále jen „ArcelorMittal“) vlastní jednu třetinu. Předmětem podnikání společnosti PIB je zejména nákup, správa a prodej průmyslových akciových podílů, jakož i obchod s ocelovými výrobky.
- 3 Tímto návrhem na předběžné opatření žalobkyně v podstatě navrhuje odklad vykonatelnosti rozhodnutí Komise K(2010) 4387 v konečném znění ze dne 30. června 2010 týkajícího se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38.344 — Předpínací ocel) ve znění pozměňovacího rozhodnutí K (2010) 6676 v konečném znění ze dne 30. září 2010 (dále jen společně „napadené rozhodnutí“) v rozsahu, v němž jim byly uloženy pokuty bez stanovení povinnosti zřídit bankovní záruku.
- 4 V napadeném rozhodnutí Komise v podstatě vytýká několika výrobcům předpínací ocele, že několik let stanovovali v odvětví předpínací ocele kvóty dodávek a ceny, rozdělovali si mezi sebou zákazníky, vyměňovali si citlivé obchodní informace a tímto protiprávním jednáním poškodili celý evropský stavební průmysl. Komise tedy uložila pokuty v celkové výši téměř 460 milionů eur. Zejména žalobkyním uložila pokuty v celkové výši 46,55 milionů eur, a sice všem třem společně a nerozdílně ve výši

15,485 milionů eur, společnosti WDI a společnosti WDV společně a nerozdílně ve výši 23,37 milionů eur, jakož i společnosti WDI samotné ve výši 7,695 milionů eur. Kromě toho Komise uložila čtyřem společnostem skupiny ArcelorMittal nejprve pokutu ve výši 276,48 milionů eur, kterou později snížila na 230,4 milionů eur.

5. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. září 2010 podaly žalobkyně žalobu, kterou se domáhají, aby Tribunál zrušil původní rozhodnutí ze dne 30. června 2010 v rozsahu, v němž jim byly uloženy pokuty, a podpůrně, aby snížil přiměřeně pokuty, které jim byly uloženy. Po přijetí pozměňovacího rozhodnutí ze dne 30. září 2010 upravily návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. listopadu 2010, svá návrhová žádání a žalobní důvody podle změn přijatých v pozměňovacím rozhodnutí.

6. Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 3. prosince 2010 podaly žalobkyně tento návrh na předběžné opatření, v němž v podstatě navrhují, aby Tribunál
  - odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí až do vyhlášení rozsudku v hlavní věci bez uložení povinnosti zřídit bankovní záruku nebo jinou finanční jistotu v rozsahu, v němž jim byla uložena povinnost zaplatit pokuty ve výši 15,485 milionů eur (WDI, WDV a PIB společně a nerozdílně), ve výši 23,37 milionů eur (WDI a WDV společně a nerozdílně), jakož i ve výši 7,695 milionů eur (WDI).

  - podpůrně, přiznal ulehčení platby bez zřízení bankovní záruky nebo jiné finanční jistoty na zaplacení pokut, které jim byly uloženy, podle přiměřeného a odborně stanoveného platebního plánu;

- uložil žalované náhradu nákladů řízení.
- 7
- V písemném vyjádření k návrhu na předběžné opatření došlém kanceláři Tribunálu dne 14. února 2011 Komise navrhuje, aby Tribunál
- zamítl návrhová žádání (hlavní a podpůrná) v plném rozsahu;
- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.
- 8
- Dopisem ze dne 15. února 2011 žalobkyně požádaly, aby mohly odpovědět na vyjádření Komise, jelikož správní řízení o přezkumu jejich platební schopnosti (tzv. „ITP řízení“), které posledně uvedená provedla a uzavřela dopisem ze dne 14. února 2011, poskytlo nové skutečnosti, které jsou relevantní pro naléhavost jejich návrhu na předběžné opatření. Poté, co bylo této žádosti vyhověno, předložily žalobkyně dopisem ze dne 25. února 2011 své dodatečné vyjádření, které předtím oznámily. Komise se k tomu vyjádřila podrobně dopisem ze dne 21. března 2011.
- 9
- V uvedeném správním dopise ze dne 14. února 2011 Komise odmítla snížit pokuty uložené žalobkyním s odůvodněním, že WDI může zaplatit celkovou výši pokuty 46,55 milionů eur nebo pro tuto částku získat bankovní záruku.

- 10 Tribunálu je známo, že souběžně s ITP řízením o ověření platební schopnosti žalobkyň byla výše uvedeným společností skupiny ArcelorMittal (viz výše, bod 4) dne 4. dubna 2011 jejich pokuta snížena z 230,4 milionů eur na 45,7 milionů eur, když Komise uznala jejich omezenou platební schopnost. Přitom tyto tři společnosti neuspěly s návrhem na předběžné opatření mimo jiné kvůli značné finanční síle skupiny ArcelorMittal (konsolidovaný celkový obrat ve výši více než 46 miliard eur v roce 2009) (usnesení předsedy Tribunálu ze dne 7. prosince 2010, ArcelorMittal Wire France a další v. Komise, T-385/10 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí).

Odůvodnění

- 11 Na základě ustanovení článků 278 SFEU a článku 279 ve spojení s čl. 256 odst. 1 SFEU Tribunál může, má-li za to, že to okolnosti vyžadují, nařídít odklad provádění nebo vykonatelnosti aktu, který je před ním napadán, nebo nařídít nezbytná předběžná opatření.
- 12 Článek 104 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu stanoví, že návrhy na předběžná opatření musí označit předmět sporu, okolnosti, které dokládají naléhavost, a rovněž skutkové i právní důvody, které *prima facie* odůvodňují nařízení navrhovaných předběžných opatření. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních tedy může odklad provádění nebo vykonatelnosti a předběžná opatření nařídít, prokáže-li se, že jejich nařízení je po skutkové i právní stránce *prima facie* odůvodněné (*fumus boni iuris*) a že jsou naléhavé v tom smyslu, že k zamezení vzniku vážné a nenapravitelné újmy na zájmech navrhovatele je nezbytné, aby byly nařízeny a byly účinné ještě před rozhodnutím v hlavním řízení (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 19. července 1995, Komise v. Atlantic Container Line a další, C-149/95 P[R], Recueil, s. I-2165, bod 22). Tyto podmínky jsou kumulativní, takže návrh na předběžné opatření musí být zamítnut, není-li některá z podmínek splněna [usnesení předsedy

Soudního dvora ze dne 14. října 1996, SCK a FNK v. Komise, C-268/96 P(R), Recueil, s. I-4971, bod 30]. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních též případně zváží dotčené proti sobě stojící zájmy (viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 23. února 2001, Rakousko v. Rada, C-445/00 R, Recueil, s. I-1461, bod 73 a usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 4. dubna 2002, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, T-198/01 R, Recueil, s. II-2153, bod 50).

- 13 Mimoto v rámci tohoto celkového přezkumu disponuje soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních širokou posuzovací pravomocí a může podle svého uvážení určit s ohledem na zvláštnosti daného případu způsob, jakým budou tyto různé podmínky ověřeny, a rovněž pořadí kroků v rámci takového přezkumu, neboť mu žádný právní předpis Společenství neukládá předem stanovené schéma rozboru pro posouzení nezbytnosti rozhodnutí o předběžném opatření (usnesení Komise v. Atlantic Container Line a další, bod 12 výše, bod 23, a usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 3. dubna 2007, Vischim v. Komise, C-459/06 P[R], nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 25).
- 14 Písemná vyjádření účastnic řízení obsahují všechny informace nezbytné pro rozhodnutí o návrhu. Neexistuje tedy žádný důvod k ústnímu jednání.

K předmětu návrhu na předběžné opatření

- 15 Podle článku 2 napadeného rozhodnutí má podnik, kterému byla uložena pokuta, při podání žaloby na neplatnost na výběr mezi předběžným zaplacením pokuty a zřízením bankovní záruky, která je pro Komisi přijatelná. Na tuto možnost volby Komise žalobkyně obzvláště upozornila dopisem ze dne 5. července a 1. října 2010, kterým

bylo doručeno napadené rozhodnutí a v tomto ohledu upřesnila, že částka případně zřízené bankovní záruky bude zúročena sazbou ve výši 2,5 %.

- 16 Kromě toho Komise výslovně ve svém vyjádření ze dne 14. února 2011 (body 52 a 59) prohlásila, že kvůli uvedené možnosti volby je naléhavost dotčeného návrhu na předběžné opatření bez dalšího vyloučena, pokud je pro žalobkyně zřízení bankovní záruky – jako méně nákladné alternativy k předběžnému zaplacení pokut – možné. Otázka existujících finančních rezerv pro předběžné zaplacení pokut, která byla vznesena v tomto návrhu, tedy není v projednávaném případě relevantní.
- 17 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise sama již může za určité podmínky (zřízení bankovní záruky) odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí vůči žalobkyním. Předmětem tohoto návrhu na odklad vykonatelnosti tohoto rozhodnutí tak může být logicky pouze osvobození od povinnosti zřídit bankovní záruku jakožto podmínky pro zabránění okamžitému vymáhání zaplacení pokuty, která jim byla uložena (srov. usnesení předsedy Tribunálu ze dne 13. července 2006, Romana Tabacchi v. Komise, T-11/06 R, Sb. rozh. s. 2006, II-2491, body 23 až 26).
- 18 Komise sama omezuje své tvrzení ohledně naléhavosti na otázku, zda je pro žalobkyně zřízení bankovní záruky skutečně nemožné či by v každém případě způsobilo údajnou újmu v podobě platební neschopnosti. Podle jejího názoru by zejména WDI na základě jejích současných a předpokládaných údajů o podnikání (cash-flow) mohla objektivně zřídit takovou záruku za celkovou pokutu. V tomto případě by Komise nevyžadovala od obou dalších žalobkyň žádnou další bankovní záruku, čímž by bylo nebezpečí platební neschopnosti vyloučeno (vyjádření ze dne 14. února 2011, bod 60).

- 19 Z tohoto vyjádření Komise – jakož i z jejího závěru v napadeném rozhodnutí (body 1178 a 1179), že WDI a PIH nemohly kvůli svým závažným finančním problémům zaplatit pokuty a nejsou pravděpodobně vůbec životaschopné – je třeba vyvodit závěr, že rovněž podle názoru Komise nepředstavuje předběžné zaplacení pokut, které byly žalobkyním uloženy, reálnou možnost, jelikož žalobkyně nejsou v současné době z finančního hlediska schopny takovou platbu provést.
- 20 Předmětem tohoto návrhu na předběžné opatření – a tedy i přezkumu naléhavosti – je tedy pouze osvobození žalobkyň od povinnosti zřídit bankovní záruku jakožto podmínky pro zabránění okamžitému vymáhání zaplacení pokut, které jim byly uloženy.

K naléhavosti

- 21 Naléhavost návrhu na předběžné opatření je třeba podle ustálené judikatury posuzovat podle toho, zda je vydání předběžného rozhodnutí nezbytné pro zajištění toho, aby straně, která podává návrh na předběžné opatření, nevznikla vážná a nenapravitelná škoda. Navrhovatelka musí prokázat, že nemůže čekat do dne vydání rozhodnutí v hlavním řízení, aniž by utrpěla takovou škodu (srov. usnesení předsedy Tribunálu ze dne 15. listopadu 2001, *Duales System Deutschland v. Komise*, T-151/01 R, Recueil, s. II-3295, bod 187 a zde uvedená judikatura, jakož i ze dne 4. prosince 2007, *Cheminova a další v. Komise*, T-326/07 R, Sb. rozh. s. II-4877, bod 50).
- 22 Co se týče problematiky bankovní záruky relevantní v tomto případě, může být podle ustálené judikatury návrhu na osvobození od povinnosti zřídit takovou

bankovní záruku jakožto podmínky okamžitého nevytáhání pokuty vyhověno jen za výjimečných okolností (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 6. května 1982, AEG v. Komise, 107/82 R, Recueil, s. 1549, bod 6 a ze dne 14. prosince 1999, DSR-Senator Lines v. Komise, C-364/99 P[R], Recueil, s. I- 8733, bod 48). Možnost požadovat zřízení bankovní záruky je totiž výslovně stanovena pro řízení o předběžných opatřeních jednacími řády Soudního dvora a Tribunálu a odpovídá obecnému a rozumnému postupu Komise (usnesení předsedy Tribunálu ze dne 5. srpna 2003, IRO v. Komise, T-79/03 R, Recueil, s. II 3027, bod 25, a ze dne 21. ledna 2004, FNSEA a další v. Komise, T-245/03 R, Recueil, s. II-271, Randnr. 77).

- 23 Existence takových výjimečných okolností může být v zásadě považována za prokázanou, pokud účastník řízení, který se domáhá osvobození od povinnosti zřídit požadovanou bankovní záruku, předloží důkaz, že je pro něj objektivně nemožné tuto záruku zřídit, nebo že by její zřízení ohrozilo jeho existenci (usnesení Romana Tabacchi v. Komise, uvedeno výše v bodě 17, bod 98, a usnesení předsedy Tribunálu ze dne 20. října 2003, Leali v. Komise, T-46/03 R, Recueil, s. II-4473, bod 33 a zde uvedená judikatura).
- 24 U výše uvedených mimořádných skutečností se jedná o podmínky, které musí být u dotčených účastníků řízení splněny alternativně, nikoli kumulativně.
- 25 Pokud by tedy žalobkyně v projednávaném případě prokázaly, že nemohou objektivně zřídit bankovní záruku za pokuty, které jim byly uloženy, bylo by třeba podle této judikatury uznat naléhavost vydání předběžného opatření, které navrhují.

26 Žalobkyně v tomto ohledu uvádějí, že zřídit bankovní záruku nemohou jak z vlastních zdrojů, tak i s pomocí společníků a celé skupiny PIB+. Po obdržení původního rozhodnutí se intenzivně, avšak neúspěšně, snažily získat bankovní záruku za zaplacení původně stanovené pokuty ve výši 56,05 milionů eur u všech [důvěrné]¹ úvěrových institucí a pojistných institucí, které náleží k finančnímu okruhu skupiny. Po doručení pozměňujícího rozhodnutí se opětovně pokusily získat bankovní záruku pro sníženou pokutu (46,55 milionů eur), avšak opět neúspěšně. Všechny úvěrové instituce a pojistné instituce žádosti zamítly.

27 Komise namítá, že zamítavé dopisy předložené žalobkyněmi se jeví ve více ohledech jako sporné. Byly osloveny výhradně banky, které jsou již věřiteli skupiny PIB+, a měly by tedy zájem na tom, aby zamezily změně finančního *status quo* dosažením snížení pokuty. V tomto ohledu korespondence mezi společností WDI a (některými) bankami podle Komise jasně naznačuje, že na obou stranách neexistoval žádný skutečný zájem na vážném projednání uskutečnitelnosti bankovní záruky, nýbrž zamítnutí bylo považováno za nezbytnou podmínku pro snížení pokuty, o kterou usilovaly. To by rovněž vysvětlilo, z jakého důvodu banky zřejmě formulovaly své odmítnutí obecně bez důkladného přezkumu (zejména finanční situace společnosti WDI). Kromě toho bylo pouze devět z předložených dopisů jasně určeno společnosti WDI. V tomto ohledu odůvodnily [důvěrné] banky své zamítnutí tím, že odkázaly na hospodářskou situaci celé skupiny Pampus. V případě společnosti WDI se však jedná o hospodářsky úspěšný, platebněschopný podnik, a tedy i podnik, který může obdržet úvěr. Jelikož neexistují žádné přesvědčivé údaje, že by se případné zhoršení hospodářské situace skupiny Pampus odrazilo na společnosti WDI, zůstává skutečný důvod zamítnutí nejasný.

1 – Necitované důvěrné údaje.

- 28 Podle názoru Komise předložené zamítavé dopisy nemohou prokázat, že WDI nemohla zřídit bankovní záruku, jelikož banky odmítly poskytnutí záruky pouze obecně a převážně s obecným odkazem na obtížnou hospodářskou a finanční situaci skupiny Pampus. Relevantní však může být pouze objektivní hospodářská situace společnosti WDI. S ohledem na pozitivní provozní cash-flow v následujících letech, jakož i na jistotu poskytnutou bankám, může WDI obdržet bankovní záruku. Z prognózy zabývajících se cash-flow, kterou předložily samy žalobkyně, vyplývá, že WDI by dokonce mohla zaplatit půjčku ve výši pokuty s ročními splátkami za sedm let z cash-flow, který má k dispozici. Měla by tedy mít možnost získat bankovní záruku.
- 29 K tomu je třeba konstatovat, že žalobkyně podle spisu nejprve kvůli bankovní záruce oslovily neúspěšně čtrnáct úvěrových institucí. Společnosti WDI, WDV a PIB dne 20. července 2010 zaslaly dopisy v podstatě se stejným zněním „bankám poskytujícím úvěry“ a požádaly o poskytnutí bankovní záruky na celkovou nebo částečnou výši pokut, které jim byly uloženy (56,05 milionů eur). E-mailem z téhož dne WDI zaslala příslušnou žádost následujícím bankám: [*důvěrné*].
- 30 Zamítavé dopisy odkazují na nejistou hospodářskou a finanční situaci žalobkyň, která bankám znemožňuje poskytnout požadovanou záruku. Některé dopisy jsou velmi stručné, zatímco jiné obsahují podrobné odůvodnění. [*Důvěrné*] (dopis zasláný společnosti WDI ze dne 26. července 2010) odkazuje na to „výši stávajícího závazku“ a rovněž na to, že skupina Pampus se nachází ve „fázi sanace“. [*Důvěrné*] (tři stejně znějící dopisy zasláné společností WDI, WDV a PIB ze dne 23. července 2010) odkazuje na „přezkum provedený teprve nedávno“ hospodářské situace podniku a jeho současnou obtížnou finanční situaci. [*Důvěrné*] (dopis zasláný společností WDV a PIB ze dne 22. července 2010) sděluje, že bankovní záruku „na základě

současné hospodářské situace celkové skupiny, jakož i jednotlivých podniků – i pouze částečnou –“ nemůže poskytnout. [Důvěrné] (dopis zasláný společnosti WDI ze dne 22. července 2010) odkazuje na „náročný proces sanace a restrukturalizace, kterým má být opět dosažena ve střednědobém horizontu finanční síla“ a zdůrazňuje, že má za to, že „možnost sanace podniku je značně ohrožena v případě dalšího rozšíření finančních povinností, tj. rozšíření, které by mělo vliv na finanční výsledek“, a proto má za to, že „není myslitelné, aby převzala příslušný podíl na poskytnutí záruky“. [Důvěrné] (dopis zasláný společností WDI, WDV a PIH ze dne 22. července 2010) sděluje, že „po důkladném přezkumu“ dospěla k závěru, že „podmínky pro rozšíření [jejího] stávajícího úvěrového závazku nejsou splněny“.

31 Dopisem, resp. emailem ze dne 10. listopadu 2010 žalobkyně požádaly opětovně tytéž banky o poskytnutí bankovní záruky – tentokrát pro pokuty, které byly mezitím sníženy (46,55 milionů eur). V zamítavých dopisech ze dnů 11. až 26. listopadu 2010 se v podstatě odkazuje na to, že předtím uvedené důvody zamítnutí se týkají i snížených pokut.

32 Kromě toho společnost WDI dne 19. února 2011 požádala potřetí výše uvedené banky o poskytnutí záruky konkrétně pro (sníženou) pokutu, která byla uložena pouze jí, a sdělila bankám v tomto ohledu důvody uvedené Komisí pro zamítnutí jejího ITP návrhu. Odpovědi bank na tuto žádost byly opět negativní. Tak odůvodňuje [důvěrné] ve svém dopise ze dne 22. února 2011 zamítnutí ručení její „výhradní funkcí poskytovat dlouhodobé financování a [svým] posouzením hospodářské situace, které se liší od názoru Komise a které zůstává kritické“. [Důvěrné] uvádí ve svém dopise ze dne 23. února 2011, že po „zvážení všech informací a dalších interních diskuzí má za to, že dále nebyla ochotna poskytnout úvěr jak skupině PIB+ obecně, tak i WDI obzvláště“, a proto „musí žádost o poskytnutí bankovní záruky ve prospěch Evropské komise opět zamítnout“. Omlouvá se, že nemůže uvést všechny podrobnosti ohledně svého

rozhodnutí o úvěru, odkazuje však na to, že její interní postupy jsou upraveny tak, že nemůže rozhodnout o poskytnutí úvěru pouze na základě jednotlivých podniků, které ji tvoří, avšak musí posoudit žádosti obecně, tj. na úrovni samotné skupiny (tj. v tomto případě skupiny PIB+). Kromě toho nerozhoduje o poskytnutí úvěru pouze na základě současného nebo budoucího cash-flow, avšak rovněž s ohledem na výši již existujících úvěrů, zajištění, situaci existujících úvěrových smluv a dřívější zkušenosti.

33 Žalobkyně konečně uvedly, aniž to kdokoli popřel, že žalobkyně a celá skupina, k níž náleží, byly pod zvláštním dohledem financujících bank, každý týden se přitom uskutečnily telefonické konference s koordinující skupinou bank ([*důvěrné*]), jakož i setkání podle potřeby jak s jednotlivými bankami, tak i s celou financující skupinou. Komise z toho vylučuje [*důvěrné*]. Ze spisu dále vyplývá, že žalobkyně od března 2010 předkládají podrobné měsíční zprávy o jejich hospodářské situaci (předběžné bilance, výpočty o zisku a ztrátách, cash-flow apod.), které poskytují úplnou představu o její hospodářské situaci, jakož i o situaci skupiny PIB+.

34 Vzhledem k výše uvedenému musí soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatření rozhodnout, že žalobkyně se včas, opakovaně a vážně snažily získat bankovní záruku pro pokuty, které jim byly uloženy. Podle spisu je neúspěšnost těchto snah založena na podrobném věcném přezkumu hospodářské a finanční situace žalobkyň, který provedly banky, jak vyplývá ze zamítavých dopisů, které prokazují, že byly podrobně informovány o situaci žalobkyň v rámci celé skupiny PIB+ (včetně členů rodiny Pampus) a obzvláště situaci žalobkyně, společnosti WDI. Z tohoto důvodu

nenaznačuje nic na skutečnost, že žalobkyně byly odmítnuty pouze z laskavosti pro účely tohoto řízení.

35 Jelikož žalobkyně obdržely takto odůvodněná zamítnutí požadované bankovní záruky od celkově čtrnácti bank, prokázaly právně dostačujícím způsobem, že nemohou objektivně zřídit tuto záruku, a to tím spíše, že judikatura ve srovnatelné situaci již dvě resp. tři zamítnutí považovala za dostačující (srov. usnesení předsedy Tribunálu ze dne 2. března 2011, 1. garantovaná v. Komise, T-392/09R, nezveřejněno ve Sbírce rozhodnutí, bod 56 a Romana Tabacchi v. Komise, uvedeno výše v bodě 17, body 102 a 103). Je tedy irelevantní, že žalobkyně nepředložily žádná písemná zamítnutí pojistných institucí [*důvěrné*], které rovněž oslovily, aniž bylo třeba zodpovědět otázku, zda k předmětu podnikání pojistných institucí náleží poskytovat bankovní záruky.

36 Žádný z argumentů, které Komise předložila, aby prokázala opak, nemůže uspět.

37 V rozsahu, v němž Komise zaprvé uvádí, že v této souvislosti zůstaly neprávem nezohledněny finanční prostředky akcionářské společnosti ArcelorMittal, která již dlouhou dobu vlastnila třetinový podíl na společnosti WDV, je třeba poukázat na to, že v rámci přezkumu finanční životaschopnosti podniku, jakož i jeho schopnosti zřídit bankovní záruku, lze posoudit jeho majetkovou situaci s ohledem mimo jiné na zvláštnosti skupiny, k níž podnik prostřednictvím svých společníků přímo nebo nepřímou náleží (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 7. března 1995, Transacciones Marítimas a další v. Komise, C-12/95 P, Recueil, s. I-467, bod 12, a předsedy Tribunálu ze dne 11. října 2007, MB Immobilien Verwaltungs-GmbH v. Komise, T-120/07 R, nezveřejněno ve Sbírce rozhodnutí, bod 36 a zde uvedená judikatura).

- 38 Tento přístup byl v judikatuře odůvodněn tím, že objektivní zájmy dotčeného podniku nelze považovat za nezávislé na zájmech osob, které jej kontrolují, takže při přezkumu otázky, zda je údajná škoda závažná a nenahraditelná, musí být zohledněna i finanční situace osob kontrolujících podnik (usnesení MB Immobilien Verwaltungs-GmbH v. Komise, uvedeno výše v bodě 37, bod 37 a zde uvedená judikatura). Tato „judikatura o skupinách“ byla mezitím rozšířena na menšinové podíly (50 %, 40 %, a dokonce 30 %), jelikož i takové – podstatné – podíly mohou být podle kapitálové struktury dotčeného podniku relevantní pro posouzení jeho finanční schopnosti, takže návrh na předběžné opatření musí v každém případě obsahovat dostatečné informace o takových menšinových podílech (srov. usnesení předsedy Tribunálu ze dne 7. května 2010, *Almamet v. Komise*, T-410/09 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 57 a 58, jakož i ze dne 24. ledna 2011, *Rubinetterie Teorema v. Komise*, T-370/10 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 39 až 42). Tato judikatura nejprve stanoví informační povinnost s ohledem na možnost společných zájmů, zatímco v obou návrzích na předběžné opatření, na níž jsou založeny, nebyl dán žádný důvod k přezkumu, zda takové společné zájmy mezi dotčeným podnikem a příslušným menšinovým společníkem skutečně existovaly.
- 39 V projednávaném případě žalobkyně ve svém návrhu na předběžné opatření zmínila menšinový podíl společnosti ArcelorMittal a uvedly, že se na ni dne 26. července a dne 22. listopadu 2010 – neúspěšně – obrátily kvůli bankovní záruce za pokuty, které jim byly uloženy. Je však nadbytečné podrobněji přezkoumávat závažnost jak těchto žádostí, tak i zamítavých dopisů společnosti ArcelorMittal ze dne 30. července a 25. listopadu 2010. Výše uvedená judikatura o skupinách se totiž na vztah mezi žalobkyněmi a společností ArcelorMittal nepoužije.
- 40 Společnost ArcelorMittal je sice stejně tak jako každá ze žalobkyň činná na trhu s ocelí, žalobkyně však náleží k různým skupinám, a to jednak ke skupině ArcelorMittal a také ke skupině PIB+, které spolu navzájem soutěží a mají různé (strategické) obchodní zájmy. Nelze tedy hovořit o tom, že ArcelorMittal a žalobkyně mají objektivně stejné základní zájmy. Především je patrně vyloučeno, že by ArcelorMittal jako

společník podporovala agresivní obchodní politiku skupiny PIB+, jejímž cílem je zbavit skupiny ArcelorMittal zákazníků a celých trhů. Menšinový podíl společnosti ArcelorMittal tedy nemůže umožnit použití judikatury o skupinách.

- 41 Nebrání to tomu, aby ArcelorMittal a jedna či jiná ze žalobkyň mohly mít shodné finanční zájmy, pokud se jedná o zachování menšinového podílu společnosti ArcelorMittal. Tento zájem společnosti ArcelorMittal – k němuž se může rovněž připojit zájem na získání přístupu k podnikovým údajům společností WDV a WDI, pokud k tomu postavení jako menšinového společníka opravňuje – není, pokud jde o intenzitu stejný jako základní strategické zájmy, které má skupina pro vypracování své obchodní politiky a které odůvodňují použití judikatury o skupinách pouze v případě objektivní shody zájmů. Na tom nemění nic i skutečnost uvedená Komisí, že Arcelor-Mittal je ochotna [*důvěrné*].

- 42 Zadruhé podle názoru Komise nelze ze zamítavých dopisů bank vyvodit nemožnost poskytnutí bankovní záruky, jelikož banky měly vlastní velký zájem na tom, aby co možná nejrychleji pokryly vlastní pohledávky při současném odložení uložených pokut. Všichni věřitelé sítě PIB+ včetně bank a Komise jsou v konkurenčním vztahu ohledně nejlepšího zajištění a pozdějšího maximálního splacení jejich pohledávek. [*důvěrné*] Mají přitom objektivně zájem na zachování obchodní činnosti společnosti WDI, a sice kvůli dobré výnosnosti a dobré konkurenceschopnosti společnosti WDI, jakož i kvůli cash-flow, které vykazuje. Kdyby společnost WDI neuskutečňovala svou činnost, znamenalo by to pro banky vzdání se hlavního zdroje příjmů sítě, i přes střednědobé a dlouhodobé očekávané růsty cash-flow. Je tedy třeba objektivně očekávat, že by banky nakonec financovaly zřízení bankovní záruky za pokuty, kdyby neexistoval žádný výhled na odložení vykonatelnosti. Kromě toho každá rozumná

banka uvažující podle ekonomických výpočtů v případě znalosti pozitivních výsledků společnosti WDI je ochotna poskytnout záruku za celkovou částku pokut uložených žalobkyním.

- 43 S tímto tvrzením nelze souhlasit. Pokud Komise nechce uznat „vlastní významné zájmy“ čtrnácti bank, které odmítly žalobkyním poskytnout bankovní záruku, je třeba odkázat na to, že banka v případě – pozitivního i negativního – rozhodnutí o otázkách týkajících se úvěru či záruk sleduje vždy vlastní zájmy jako úvěrová instituce a s ohledem na vlastníky podílů rovněž sledovat musí. V projednávaném případě by se musely tyto zájmy podřídít zájmům Komise pouze tehdy, kdyby na výše uvedených čtrnáct bank byla použitelná judikatura o skupinách. Tak tomu však v projednávaném případě není.
- 44 Ze spisu nevyplývá, že banky byly vlastníky podílů na žalobkyních nebo se jakkoli podílely kapitálovými vklady na skupině PIB+. Jejich obchodní vztahy k posledně uvedeným se omezují na úvěrovou oblast, cílem jejich zájmů je přitom co nejlépe zajistit a provést splacení pohledávek a úroků. V tomto případě neexistuje žádná objektivní identita strategických zájmů těchto úvěrových institucí a zájmů žalobkyň, které jsou činné hlavně v ocelovém odvětví (viz výše, body 1 a 2).
- 45 Kromě toho odkaz jako takový [*důvěrné*] nepostačuje k tomu, aby prokázal, že mezi bankami a těmito společnostmi existují tak silná osobní propojení – jaká mohou existovat např. mezi třemi členy rodiny Pampus a která činí společnou holdingovou

společnost nadbytečnou (viz výše, bod 1) –, že by tato skutečnost odůvodnila použití judikatury o skupinách.

- 46 Pokud Komise zatřetí žalobkyním vytýká, že se neobrátily na žádné externí banky, postačí konstatovat, že [důvěrné] přímo odmítla jakoukoli možnost získání požadované bankovní záruky u banky, která nenáležela k této finanční skupině, poté, co celá tato finanční skupina vyjádřila své zamítnutí. Kromě toho judikatura uznává, že zamítnutí bankovní záruky právě domácími bankami navrhovatele, u nichž je stálým zákazníkem, odůvodňuje objektivní nemožnost si obstarat požadovanou záruku (usnesení Romana Tabacchi v. Komise, uvedeno výše v bodě 17, body 105, 109 a 110).
- 47 Jelikož veškeré zamítavé dopisy výše uvedených [důvěrné] bank postačují k přijetí závěru, že žalobkyně nemohly získat bankovní záruku na jejich pokuty, je tvrzení Komise, založené na různých finančních podkladech a hospodářských údajích o žalobkyních, že by tyto banky nakonec přesto poskytly dotčenou bankovní záruku, irelevantní, jelikož každá rozumná banka by v případě znalosti pozitivních hospodářských výsledků zejména společnosti WDI byla k tomuto ochotna.
- 48 Toto tvrzení Komise je v rozporu s vlastním odhadem v napadeném rozhodnutí (bod 1179) [důvěrné], „[důvěrné]“. Kromě toho je pozoruhodné, že Komise se v projednávaném případě domnívá, že může posoudit jednání „rozumné banky uvažující podle ekonomických výpočtů“, ačkoli doposud neustále zdůrazňovala – a Tribunál s ní v tomto ohledu souhlasil (rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise, T-236/01, T- 239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Sb. rozh. s. II- 1181, bod 479) – že není bankou a nedisponuje ani infrastrukturou ani odborným oddělením banky.

- 49 Tvrzení Komise je pravděpodobně rovněž v rozporu s judikaturou, podle níž se naléhavost návrhu na předběžné opatření posuzuje podle okolností k okamžiku jeho podání, nejpozději však k okamžiku, kdy o něm příslušný soudce rozhodne (srov. usnesení předsedy Tribunálu ze dne 23. ledna 2009, Pannon Hőerőmű v. Komise, T-352/08 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 29 a 30, a ze dne 8. června 2009, Z v. Komise, T-173/09 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 22). Zatímco žalobkyně v projednávaném případě právně dostačujícím způsobem prokázaly, že před vydáním dotčeného rozhodnutí objektivně nemohly získat bankovní záruku, snaží se Komise svým tvrzením – že je třeba očekávat, že by banky „nakonec“ financovaly bankovní záruku, „kdyby již neexistovala žádná možnost odkladu vykonatelnosti“ – vycházet z okamžiku následujícím po dotčeném rozhodnutí a tím „nechat běžet věci“ až do okamžiku, kdy žalobkyně k tomuto pozdějšímu okamžiku musí prohlásit insolvenci kvůli platební neschopnosti nebo předluženosti, pokud přese všechno nezískaly bankovní záruku (§§ 17 a 15a německého Insolvenzordnung ve spojení s §§ 177a a 130a německého Handelsgesetzbuch).
- 50 Konečně Komise nemůže žalobkyním úspěšně vytýkat, že spoluzavinily svou nepříznivou finanční situaci tím, že WDI po doručení oznámení námitek provedla rozsáhlé převody kapitálu třetím společností náležejícím do skupiny, současně však vytvořila pouze minimální rezervu [důvěrně] milionů eur za 18letou účast na kartelové dohodě v oblasti přepínací ocele.
- 51 Pokud Komise v této souvislosti tvrdí, že je třeba zabránit tomu, aby takovými převody kapitálu byla její politika, kterou sleduje při ukládání pokut, zbavena smyslu, postačí konstatovat, že sporným převodem kapitálu byl nesporně sledován cíl zabránit platební neschopnosti jednotlivých společností skupiny PIB+ a tím konečně ztráty pracovních míst. Stejně tak je nesporné, že majitelé podílu „nezískali“ ani ze společností, kterým byla uložena pokuta, ani od příjemců převodu kapitálu uskutečněného v rámci skupiny, žádné prostředky, s výjimkou dividend ve výši [důvěrně] milionů eur v roce 2008 ve prospěch menšinového akcionáře – společnosti ArcelorMittal, která

není součástí skupiny. Za těchto okolností nelze ani holdingu PIB+ ani skupině PIB+ celkově vytýkat, že využily WDI jako finanční zdroj pro ostatní společnosti náležející do skupiny, které se nacházejí v obtížné situaci, aby podpořily jejich činnost.

- 52 Co se týče rezervy ve výši [důvěrné] milionů eur, jeví se, že výtka ohledně „nedostatečného krytí“ není relevantní, jelikož Komise sama v napadeném rozhodnutí (body 1178 a 1179) uvedla více skutečností, které *a priori* ukazují na to, že [důvěrné]. Vzhledem k tomu nemůže výše zaúčtované rezervy hrát téměř žádnou roli. Kromě toho se jeví, že částka ve výši [důvěrné] milionů eur v rámci kartelové dohody v oblasti předpínací oceli není v žádném případě nesprávná. Komise se totiž již dvakrát rozhodla, že je třeba snížit pokuty, které uložila jednotlivým společnostem, které se účastnily kartelové dohody. V tomto ohledu nedávno snížila pokutu uloženou největší světové ocelářské skupině ArcelorMittal kvůli platební neschopnosti jednotlivých společností náležejících do skupiny, o přibližně 80 % (viz výše, bod 10).
- 53 Na základě výše uvedeného žalobkyně právně dostačujícím způsobem prokázaly naléhavost vydání předběžného opatření, které navrhuje.

K fumus boni iuris

- 54 Podle judikatury se jedná o *fumus boni iuris*, pokud se alespoň jeden žalobní důvod uplatněný žalobcem na podporu jeho žaloby jeví *prima facie* relevantní a v každém případě nikoli neopodstatněný, nebo pokud v tomto ohledu uplatněné argumenty

nemohou být odmítnuty bez důkladného přezkumu, který je vyhrazen soudu příslušnému pro rozhodnutí v hlavní věci (srov. v tomto smyslu usnesení předsedy Tribunálu ze dne 28. dubna 2009, *United Phosphorus v. Komise*, T- 95/09 R, nezveřejněno ve Sbírce rozhodnutí, bod 21 a zde uvedená judikatura, jakož i ze dne 10. března 1995, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-395/94 R, Recueil, s. II-595, bod 49, potvrzeno usnesením předsedy Tribunálu Komise v. *Atlantic Container Line a další*, uvedeno výše v bodě 12, bod 26 a 27).

- 55 V projednávaném případě uvádějí žalobkyně sedm žalobních důvodů, na nichž je založen jejich hlavní návrh na zrušení napadeného rozhodnutí a jejich podpůrný návrh na přiměřené snížení pokut.
- 56 Jak Komise správně podotýká, je popis většiny žalobních důvodů příliš stručný a není přímo pochopitelný. Nesplňuje tedy požadavky judikatury, podle níž podstatné skutkové a právní okolnosti, z nichž návrh na předběžné opatření vychází, musí uceleně a srozumitelně vyplývat ze samotného textu návrhu, aby protistrana mohla připravit svá vyjádření a soudce příslušný pro rozhodnutí o předběžných opatřeních mohl rozhodnout případně bez dalších podpůrných informací, s potřebnou rychlostí (usnesení předsedy Tribunálu ze dne 15. ledna 2001, *Stauner a další v. Komise*, T-236/00 R, Recueil, s. II-15, bod 34, ze dne 7. května 2002, *Aden a další v. Komise*, T-306/01 R, Recueil, s. II-2387, bod 52, a ze dne 23. května 2005, *Dimos Ano Liosion a další v. Komise*, T-85/05 R, Sb. rozh. s. II-1721, bod 37).
- 57 Toto však neplatí pro žalobní důvod, kterým je uplatňován nesprávný závěr o jediném a trvajícím protiprávním jednání. V tomto ohledu je v návrhu na předběžné opatření v podstatě uvedeno, že Komise činí společnost WDI odpovědnou za protiprávní jednání od 1. ledna 1984 do 19. září 2002. Společnosti WDI a WDV však mohou být činěny odpovědnými za protiprávní jednání pouze za podstatně kratší období, totiž od 12. května 1997 do 19. září 2002. Ohledně protiprávního jednání před 12. květnem

1997 totiž uplynula promlčecí lhůta. Komise v tomto ohledu nezohledňuje, že mezi dohodami existuje časový odstup téměř jeden a půl roku. Ponechává bez povšimnutí, že dohody před, resp. po tomto časovém odstupu nelze považovat za jediné a trvající protiprávní jednání kvůli jejich rozdílné povaze a organizaci. Kromě toho se žalobkyně distancovaly – pro všechny ostatní podniky jasně – na jednání dne 9. ledna 1996 od kartelových dohod, což bylo prokázáno písemnými důkazy. Rovněž na základě tohoto distancování nemůže být žalobkyním vytýkána účast na jediném a trvajícím protiprávním jednání.

58 Toto tvrzení žalobkyně, které by v případě úspěchu vedlo ke značnému snížení pokut uložených společností WDI a WDV, je tak přesné, že Komisi umožnilo, aby předložila několikastránkové, obsáhlé vyjádření. Kromě toho to umožňuje soudci příslušnému pro rozhodnutí o předběžném opatření, aby rozhodl, že se dotčený žalobní důvod *prima facie* nejví zcela neopodstatněný a v každém případě nemůže být odmítnut bez důkladného přezkumu, který spadá do pravomoci soudce příslušného pro rozhodnutí v hlavní věci.

59 Rovněž žalobní důvod, kterým žalobkyně vytýkají nezohlednění jejich platební neschopnosti, je jako takový srozumitelný a přiměl Komisi rovněž k několikastránkovému, obsáhlému vyjádření.

60 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Tribunál podle článku 261 SFEU a článku 31 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel

hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. L 1, s. 1) rozhoduje o napadených rozhodnutích Komise, kterými se ukládají pokuty nebo penále, s pravomocí v plné jurisdikci. V projednávaném případě nelze v žádném případě vyloučit, že soud v hlavním řízení uplatní tuto pravomoc a sníží žalobkyním uložené pokuty. K tomu Komise sama uvádí, že pokud je zpochybněno hodnocení platební schopnosti žalobkyň v napadeném rozhodnutí, stanoví soud v případě zjištění právního omylu sám pokuty a vychází přitom ze skutečností, jak vyplývají z informací, které byly mezitím předloženy; pokud je tedy třeba odmítnout v projednávaném případě naléhavost, platí totéž pro vyhlídky na úspěch v hlavní věci. Tato tvrzení Komise platí rovněž pro případ, že je třeba – jako v projednávaném případě – uznat naléhavost.

- 61 Za těchto okolností je třeba dospět k závěru, že *prima facie* hovoří zásada *fumus boni iuris* alespoň pro snížení pokut uložených žalobkyním, které navrhují ve svém podpůrném návrhu.

K vážení zájmů

- 62 Podle ustálené judikatury musí být v řízení o návrhu na předběžné opatření navzájem zvážena rizika každého možného řešení. Konkrétně to znamená, že je třeba především přezkoumat, zda zájem navrhovatele na odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí je větší než zájem na okamžité vykonatelnosti tohoto rozhodnutí (usnesení předsedy Soudního dvora, Komise v. Atlantic Container Line a další, uvedené výše

v bodě 12, bod 50, ze dne 12. července 1996, Spolkové království v. Komise, C-180/96 R, Recueil, s. I-3903, bod 89, a ze dne 26. června 2003, Belgie a Forum 187 v. Komise, C-182/03 R a C-217/03 R, Recueil, s. I-6887, bod 142).

63 V projednávaném případě žalobkyně prokázaly jak naléhavost svého návrhu na předběžná opatření, jelikož objektivně nemohly zřídit bankovní záruku za své pokuty, tak i *fumus boni iuris* pro svůj podpůrný návrh směřující ke snížení pokut. Je tedy třeba uznat, že mají v zásadě legitimní zájem na odkladu povinnosti zřídit bankovní záruku za tyto pokuty. Pokud by nebylo vyhověno jejich návrhu na předběžné opatření, byla by Komise oprávněna přistoupit k okamžitému vymáhání zaplacení pokut, což by s největší pravděpodobností vedlo k platební neschopnosti resp. předložení žalobkyně (viz výše, bod 49).

64 Komise se naproti tomu odvolává na veřejný zájem na zachování účinnosti pravidel hospodářské soutěže Evropské unie a tím odrazující účinek pokut, které uloží, jakož i na finanční zájem Unie. V tomto ohledu odkazuje zejména na to, že pokuta je poté, co je potvrzena nejvyšší soudní instancí, součástí veřejného rozpočtu Unie.

65 K finančním zájmům Unie, jejichž základní význam nemůže být zpochybněn, je třeba poznamenat, že v projednávaném případě žalobkyně nedisponují nezbytnou likviditou, aby zaplatily pokuty, které jim byly uloženy (viz výše body 16 a 19), a že objektivně nemohou zřídit bankovní záruku. Je tedy velmi pravděpodobné, že Komise, pokud by přistoupila k nucenému výkonu těchto pokut, by stanovenou částku nevy mohla.

Kromě toho žalobkyně uvedly, aniž to mohl kdokoli zpochybnit, že v případě platební neschopnosti – které je třeba se obávat – by pohledávka Komise ve srovnání s pohledávkami jiných věřitelů nebyla podle německého konkurzního práva přednostní a Komise by se musela spokojit s kvótou, která by ji z konkurzu připadla. Za těchto okolností by nebyly finanční zájmy Komise v případě okamžitého zahájení nuceného výkonu chráněny lépe, než kdyby se žalobkyním umožnilo pokračovat ve své činnosti a zaplatit své pokuty z dosažených zisků (srov. v tomto smyslu usnesení Romana Tabacchi v. Komise, uvedeno výše v bodě 17, bod 136).

⁶⁶ Kromě toho se jeví, že Komise sama měla od počátku za to, že uskutečnění finančních zájmů unie je v projednávaném případě spíše nepravděpodobné. V okamžiku, kdy vydala napadené rozhodnutí, měla totiž za to, že existuje více skutečností, které ukazují na to, že PIB a WDI nemohou zaplatit pokuty a s velkou pravděpodobností nejsou životaschopné (body 1178 a 1179 napadeného rozhodnutí). To naznačuje, že se původně smířila s tím, že tyto pokuty budou nevymahatelné. K tomu se připojuje skutečnost, že Komise po přijetí napadeného rozhodnutí provedla několik ITP řízení o přezkumu platební schopnosti podniků, kterým byly uloženy pokuty. Z toho je třeba vyvodit, že je tedy ochotna vzdát se (částečně) pokut, i poté, co se staly součástí veřejného rozpočtu Unie. Takové vzdání se ve výši přibližně 80 % vyjádřila Komise nedávno ve prospěch skupiny ArcelorMittal. Z tohoto důvodu se nejeví, že snaha Komise uplatňovat finanční zájmy Unie zejména vůči žalobkyním je velmi legitimní.

⁶⁷ Na základě výše uvedeného je třeba konstatovat, že zájmům žalobkyň je třeba přiznat přednost před finančními zájmy Komise.

- 68 Je však třeba zohlednit, že zásada *fumus boni iuris* byla především uznána pouze pro podpůrný návrh směřující ke snížení pokut a že žalobkyně samy naznačily, že jsou ochotny platit po splátkách od července 2011 na základě rozumného platebního plánu (viz výše, bod 6). Dopisem ze dne 7. února 2011 předložily žalobkyně v rámci ITP řízení Komisi aktualizovaný platební plán a uvedly, že v případě snížení pokut o 75 %, tj. na přibližně 12 milionů eur, mohou od července 2011 nabídnout platby ve 39 splátkách. Kromě toho je třeba poukázat na to, že WDI již dávno vytvořila rezervu ve výši [důvěrné] milionů eur na zaplacení pokuty.
- 69 Finanční zájem Unie je tedy třeba zohlednit k tomuto okamžiku tím, že žalobkyním bude přiznáno navrhované předběžné opatření – aniž by v tomto okamžiku bylo třeba rozhodnout o uvedeném snížení pokut o 75 % – pouze za podmínky, že Komisi do 30. června 2011 zaplatí částku ve výši [důvěrné] milionů eur a od 15. července 2011 měsíční splátky ve výši 300 000 eur (do 15. dne každého měsíce) až do dalšího rozhodnutí, nejpozději však do vyhlášení rozsudku v hlavní věci.
- 70 Kromě toho je třeba poukázat na to, že soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních má na základě článku 108 jednacího řádu možnost kdykoliv v důsledku změny okolností změnit nebo zrušit usnesení o předběžných opatřeních, za „změnu okolností“ je třeba považovat zejména okolnosti faktické povahy, které mohou změnit posouzení kritéria naléhavosti v konkrétním případě (usnesení Soudního dvora ze dne 14. února 2002, Komise v. Artegođan, C-440/01 P(R), Recueil, s. I-1489, bod 62 až 64). Bude tedy případně příslušet účastnicím řízení, aby se obrátily na Tribunál v případě, že by došlo ke změně okolností, která by mohla změnit toto usnesení.

Z těchto důvodů

PŘEDSEDA TRIBUNÁLU

rozhodl:

- 1) **Povinnost společností Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG zřídit bankovní záruku ve prospěch Komise za účelem zamezení okamžitému vymáhání pokut, které jim byly uloženy podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí K(2010) 4387, v konečném znění ze dne 30. června 2010 týkajícího se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/38.344 — Předpínací ocel) ve znění pozměňovacího rozhodnutí K (2010) 6676 v konečném znění ze dne 30. září 2010 se odkládá za následujících podmínek:**
  - a) **Do 30. června 2011 zaplatí Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG Komisi částku ve výši [důvěrné] milionů eur.**

- b) Od 15. července 2011 zaplatí tyto společnosti (k 15. dni každého měsíce) Komisi měsíční splátky ve výši 300 000 eur až do dalšího rozhodnutí, nejpozději však do vyhlášení rozsudku v hlavní věci.**

2) O náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto později.

V Lucemburku dne 13. dubna 2011.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

M. Jaeger